

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Luďkem Pilným v právní věci

žalobce: **JUDr. PhDr. M. Š., Ph.D., nar. [redacted]**
bytem v [redacted]
zastoupeného Mgr. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti,**
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,

o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

takto:

- I. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost se žalobci ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku písemně omluvit doporučeným, datovaným, oprávněnou úřední osobou podepsaným a otiskem úředního razítka opatřeným dopisem tohoto znění: „Omluva Mgr. M. Š. nar. [redacted] ČR – Ministerstvo spravedlnosti se Vám omlouvá za to, že nepřiměřenou délkou správního řízení o Vaší žádosti o informace ze dne [redacted] vyřizované Městským soudem v Praze pod sp.zn. [redacted] a Ministerstvem spravedlnosti jako nadřízeným orgánem, bylo porušeno Vaše základní právo na svobodu projevu a na vyhledání a šíření informací, garantované článkem 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a článkem 17 Listiny základních práv a svobod.“, zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku částku ve výši 32 375,- Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z této částky od 31.12.2015 do zaplacení.
- III. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 67 625,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 31.12.2015 do zaplacení, zamítá.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 58 568,- Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iveta Fišerová

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal omluvy a zaplacení částky 100 000,- Kč jako zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé žalobci nesprávným úředním postupem Městského soudu v Praze při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace o obsahu celého spisu správy soudu sp. zn. [REDAKCE]. V uvedeném spise se nacházel dopis předsedy Městského soudu v Praze JUDr. Sváčka adresovaný Městské části Praha 2, jímž JUDr. Sváček zasahoval do průběhu správního řízení, ve kterém byl žalobce navrhovatelem. Nesprávný úřední postup spatřoval žalobce v nepřiměřené délce řízení o uvedené žádosti o poskytnutí informace, jež byla u Městského soudu v Praze vedena pod sp. zn. [REDAKCE]. Městský soud v Praze uvedenou žádost nevyřídil v zákonné 15-ti denní lhůtě, přičemž její vyřízení účelově oddaloval po dobu delší než 4 roky, a to pravděpodobně ve snaze utajit korupční jednání předsedy Městského soudu v Praze JUDr. Sváčka. Neposkytnutím informace bylo porušeno právo žalobce na svobodu projevu a na vyhledávání a šíření informací. Průtahy a nečinnost v řízení o žádosti o poskytnutí informace byly opakovaně předmětem žaloby u správních soudů, které ve věci též rozhodovaly o zrušení nezákonných rozhodnutí správních orgánů. Žalobci byly požadované informace zaslány až dne 5.1.2015, tj. po téměř 4 letech a 2 měsících. Správní řízení však nebylo ke dni podání žaloby skončeno, neboť ve věci nadále probíhalo odvolací řízení. Žalobci bylo nezákonným postupem, nečinností, průtahy a nepřiměřenou délkou řízení o oprávněné žádosti o informace neoprávněně bráněno v jeho základním právu podílet se na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Žalobce uplatnil u žalované požadavek na náhradu újmy v žalované částce, žalovaná však žádost žalobce do podání žaloby neprojednala.
2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Nesporovala skutečnost, že u ní žalobce předběžně uplatnil svůj nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění ve výši 100 000,- Kč a omluvy ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“). Žalovaná shledala, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE], v němž byla vyřizována žádost žalobce o poskytnutí informace, došlo k nesprávnému úřednímu postupu, neboť celková délka řízení nebyla přiměřená a v řízení docházelo k průtahům. Uvedené řízení včetně soudního řízení před správním soudem probíhalo 5 let a necelé 4 měsíce. Význam předmětu řízení pro žalobce hodnotila žalovaná jako nízký, a to s ohledem na množství soudních sporů, které žalobce vede, stejně jako větší množství žádostí o různé informace. Žalovaná poskytla žalobci zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, jež se jevilo jako dostatečné a žalobci se omluvila. Peněžité zadostiučinění žalobci žalovaná neposkytla.
3. Rozsudkem ze dne 30.9.2016 soud I. stupně uložil žalované zaslat žalobci do patnácti dnů od právní moci rozsudku písemnou omluvu ve znění specifikovaném ve výroku I. Výrokem II. uložil soud žalované povinnost zaplatit žalobci částku ve výši 32 375,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% jdoucím od 31.12.2015 do zaplacení. Výrokem III. zamítl soud žalobu do částky 67 625,- Kč s příslušenstvím. Výrokem IV. soud žalované uložil zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20 570,- Kč. Nalézací soud dospěl k závěru, že v posuzovaném řízení došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, neboť celková délka řízení nebyla vzhledem k okolnostem případu přiměřená. V důsledku porušení tohoto práva vznikla dle nalézacího soudu žalobci nemajetková újma, a to minimálně v důsledku jeho právní nejistoty vyplývající z nepřiměřeně dlouhé doby řízení. Soud I. stupně oproti žalované shledal, že za dostatečnou formu kompenzace nelze považovat pouhé konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, přičemž uzavřel, že nárok žalobce je důvodný, co do poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy a co do částky 32 375,- Kč s příslušným zákonným úrokem z prodlení.
4. Proti rozsudku nalézacího soudu podali odvolání oba účastníci. Odvolání žalobce směřovalo

proti zamítavému výroku III. o věci samé a na něj navazujícím výroku IV. o náhradě nákladů řízení. Žalobce vytykal soudu I. stupně, že neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům. Dále namítal, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalobce především poukazoval na to, že přiznaná výše zadostiučinění neodpovídá míře zlovolnosti, s jakou bylo vůči němu postupováno v posuzovaném řízení ze strany Městského soudu v Praze a Ministerstva spravedlnosti ČR. V této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 6.3.2012, sp.zn. I. ÚS 1586/09, v němž tento soud dospěl k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu by mělo plnit také preventivně–sankční funkci. Klíčovou otázkou, která by měla být zkoumána, je míra zavinění, tedy subjektivní stránka jednání na straně škůdce, která se může pohybovat od objektivní odpovědnosti až po úmysl či zlovolnost. Výše zadostiučinění má odrazovat od podobných zásahů v budoucnosti a její výše má být úměrná míře zavinění původce zásahu. V případě zlého úmyslu na straně škůdce, by měl soud svůj odsudek vyjádřit citelným určením výše peněžitého zadostiučinění. Dle žalobce přiznání nedostatečné výše náhrady nemajetkové újmy v penězích pak dle citovaného nálezu představuje porušení práva na ochranu lidské důstojnosti a na respekt k soukromému životu. Z výše uvedených důvodů proto žalobce žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podáním ze dne 7.2.2017 žalobce doplnil odvolání o nové skutečnosti, které nastaly po vyhlášení napadeného rozsudku. Uvedl, že dne 23.12.2016 mu byla doručena objemná zásilka obsahující sdělení Městského soudu v Praze [REDAKCE] ze dne 12.12.2016 s tím, že mu Městským soudem byla zaslána kopie celého spisu správy Městského soudu, kterou žalobce požadoval podáním ze dne 25.11.2010. Vzhledem k tomu, že tato kopie spisu obsahuje více listů než kopie původní, měl žalobce za to, že se úplného vyřízení své žádosti dočkal až dne 23.12.2016. Řízení o poskytnutí všech žalobcem požadovaných informací tak trvalo šest let a jeden měsíc. Dle žalobce představuje postup Městského soudu v Praze při vyřizování žádosti žalobce pohrdání právem i občanem a žalobce průběh i délku řízení pocíťoval jako šikanózní a ponižující. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.1.2013, sp.zn. 30 Cdo 4091/2011, podle něhož jiné okolnosti zdůrazňující intenzitu poškozeným utrpěné újmy, mohou spočívat i v tom, že je nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, porušeno nejen právo na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale též i jiné základní právo. Dle žalobce v posuzovaném řízení bylo porušeno též jeho právo na informace. Újma vzniklá žalobci v tomto řízení je tak vyšší, čemuž by měla odpovídat i výše přiznaného zadostiučinění. Žalobce dále namítl, že lze mít pochybnosti, zda o věci rozhodl před soudem I. stupně zákonný soudce. Uvedl, že žalobce podal dne 4.1.2016 u Obvodního soudu pro Prahu 2 ve stejný čas celkem čtyři žaloby, které byly prvními čtyřmi věcmi napadlými v roce 2016, které všechny směřovaly proti České republice, přičemž všechny tyto žaloby byly přiděleny do soudního oddělení 43C. Dle žalobce z rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 2 pro rok 2016 vyplývá, že jediná specializace na úseku občanskoprávním je pro věci pracovní, přičemž z obecné části tohoto rozvrhu práce vyplývá, že prvních 25 věcí napadlých v roce 2016 bude přiděleno do senátu 43C bez bližšího zdůvodnění takového opatření. Dle žalobce je takovéto sestavení rozvrhu práce v rozporu s ust. § 42 zák.č. 6/2002 Sb. a článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku III. a akcesorickém výroku IV. změnil, případně aby jej v těchto výrocích zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Odvolání žalované směřovalo do vyhovujících výroků I. a II. o věci samé a do akcesorického výroku IV. o náhradě nákladů řízení. Žalovaná setrvala na svém názoru vyjádřeném ve stanovisku ze dne 22.3.2016, které zopakovala i ve vyjádření k žalobě. Měla za to, že zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu poskytnuté žalobci v rámci předběžného projednání jeho nároku ve formě konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě je zcela dostačující a odpovídá všem okolnostem dané věci. Význam řízení pro žalobce považovala žalovaná za velmi nízký, a to s ohledem na množství podávaných žádostí o informace k různým orgánům státní správy. Pokud žalobci

vůbec nějaká újma na jeho právech vznikla, domnívala se žalovaná, že v případě takového množství řízení je otázkou, jaké řízení by mohlo žalobci způsobit újmu, natož v uváděném rozsahu. I soud I. stupně vyjádřil v rozsudku, že by na straně žalobce mohlo dojít k jím tvrzené újmě. Explicitně však nevyjádřil, že skutečně právě v souvislosti s tímto řízením žalobci újma vznikla, když žalobce tvrzenou újmu neprokázal. Dle žalované nelze o požadovaném zadostiučinění rozhodovat pouze mechanicky s přihlédnutím k délce řízení, za které je odškodnění nemajetkové újmy požadováno, nýbrž je nutno hodnotit i samotný předmět posuzovaného řízení, okolnosti uplatňování nároku, cíl či účel posuzovaného řízení. Žalovaná proto považovala zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva tak, jak bylo poskytnuto v rámci předběžného projednání nároku, za dostačující a přiměřené. Žádala proto, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích změnil tak, že žalobu zamítne a žalované přizná náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

5. Odvolací soud rozhodnutím označeným jako usnesení ze dne 8.2.2017 rozsudek soudu I. stupně potvrdil, když dospěl k závěru, že odvolání žádného z účastníků není důvodné. Soud I. stupně dle názoru odvolacího soudu provedl dokazování v potřebném rozsahu, na jeho základě správně zjistil skutkový stav věci a správně ho posoudil i po stránce právní. Dle odvolacího soudu je nesporné, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, která ke dni rozhodnutí činila 4 roky a jeden měsíc, ke dni rozhodnutí odvolacího soudu pak již 6 let a jeden měsíc, když řízení bylo skončeno dne 23.12.2016, kdy žalobci byla doručena druhá kopie správního spisu Městského soudu v Praze týkající se jeho žádosti o informace ze dne 25.11.2010. Spornou otázkou tak zůstala jen forma a výše odškodnění za újmu, která žalobci nepřiměřenou délkou tohoto řízení vznikla. Odvolací soud přisvědčil závěru nalézacího soudu, že v daném případě je na místě žalobci poskytnout morální zadostiučinění jak ve formě jím požadované omluvy, tak i ve formě peněžní. V této souvislosti, stejně jako soud I. stupně, přisvědčil odvolací soud žalobci, že forma satisfakce za utrpěnou újmu by měla plnit sankční a zároveň prevenční povinnost, aby ze strany správních orgánů bylo do budoucna dbáno dodržování úředního postupu a rozhodováno ve lhůtách stanovených zákonem. Soud I. stupně při stanovení výše odškodnění vyšel dle odvolacího soudu správně z částky 15 000,- Kč za každý rok trvání řízení. Odvolací soud se ztotožnil i s posouzením jednotlivých kritérií, z nichž soud I. stupně vycházel při stanovení výše zadostiučinění. Odvolací soud neshledal důvodným tvrzení žalobce, že v posuzovaném řízení bylo vůči jeho osobě postupováno šikanózním způsobem. Žalobce v průběhu řízení před soudem I. stupně netvrdil, že požadovaná informace pro něho osobně měla význam, když tuto potřeboval pro řízení, v němž byl účastníkem. Toto tvrzení uvedl až v rámci svého vyjádření k odvolání žalované, aniž navrhl jakýkoli důkaz k jeho prokázání. Odvolací soud již k tomuto tvrzení nepřihlížel, neboť se jednalo o novou skutečnost a žalobce ji mohl uplatnit již v řízení před soudem I. stupně. Odvolací soud nesdílel ani názor žalobce, že význam posuzovaného řízení byl pro něho vyšší, neboť v něm došlo nejen k porušení jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale též k porušení práva na poskytnutí informací. Žalobce požadované informace obdržel, i když s podstatným zpožděním. Odvolací soud dospěl k závěru, že není důvodu nově stanovit vyšší finančního zadostiučinění s přihlédnutím k dalším dvěma rokem řízení, neboť dospěl k závěru, že v tomto případě není na místě finanční náhradu poskytnout vůbec a odpovídajícím zadostiučiněním by bylo pouze konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Dle odvolacího soudu řízení u Krajského soudu v Praze pro něho nemělo již žádný, nebo jen velmi malý význam, neboť jím došlo pouze k napravení procesního pochybení Městského soudu v Praze, které se však nijak neprojeвило ve vztahu k požadavku žalobce na informace, zejména když již mu požadované informace byly Městským soudem v Praze poskytnuty již dne 5.1.2015. Žalobce sice tvrdil, že druhá kopie správního spisu obsahovala více listin, než kopie dříve zasláná, avšak netvrdí, že by v těchto listinách byly nějaké nové informace oproti informacím, které mu byly poskytnuty již 5.1.2015.

6. Žalobce podal dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu výroku I., pokud jím byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve výroku III. Žalobce shledal přípustnost dovolání v tom, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno jeho základní právo na soudní a jinou právní ochranu a na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem (k čemuž odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 14.6.2016, sp. zn. I. ÚS 3324/2015, usnesení Ústavního soudu ze dne 28.3.2013, sp. zn. III. ÚS 772/2013, nález Ústavního soudu ze dne 3.5.2017, sp. zn. I. ÚS 2135/16, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.8.2016, sp. zn. 30 Cdo 3044/2016). Odvolací soud dle žalobce postupoval též v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu při posouzení otázky stanovení celkové délky řízení, otázky, zda nepřiměřenou délkou řízení (průtahy a nečinností v něm) došlo k porušení více práv žalobce, konkrétně k porušení základního práva žalobce na informace (v jeho časové dimenzi), a tedy i ke zvýšení újmy žalobce, otázky krácení základní částky odškodnění o 30 % z důvodu menšího významu předmětu řízení pro žalobce, a stejně tak otázky krácení základní částky o 20 % z důvodu, že řízení probíhalo na dvou stupních. Žalobce též namítl, že otázka významu řízení o žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. nebyla odvolacím soudem řešena, a že celková výše přiznaného zadostiučinění není ani přiměřená, ani spravedlivá (v této souvislosti žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 15.12.2010, sp. zn. 30 Cdo 4462/2009, ze dne 29.11.2012, sp. zn. 30 Cdo 384/2012, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29.1.2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013). Žalobce konkrétně poukázal na rozhodovací praxi odvolacího soudu, z níž plyne, že na správní řízení mající veřejnoprávní povahu (a stejně tak na řízení podle zákona č. 106/1999 Sb.) nedopadá článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a pokud v rámci správního řízení probíhalo také řízení před správním soudem, nelze posuzovat řízení a jeho délku jako jeden celek, ale je třeba zohlednit jednotlivé fáze řízení a rozlišovat, kdy došlo k průtahům ve správním řízení a kdy k nepřiměřené délce soudního řízení. Vzápětí ovšem žalobce dodal, že v posuzovaném správním řízení požadoval informace vztahující se k řízení o přestupku, jehož byl žalobce jako navrhovatel účastníkem, a požadovaná informace měla tedy dopad do jeho právní sféry. Posuzované řízení bylo dle žalobce nutné považovat za skončené teprve 23.12.2016, kdy byla žalobci poskytnuta celistvá kopie požadovaného správního spisu Městského soudu v Praze, která se od kopie poskytnuté dne 5.1.2015 odlišovala větším počtem listů, a jednalo se tedy o úplnou požadovanou informaci. Pokud odvolací soud do celkové délky řízení nezapočítal dobu od 5.1.2015 do 23.12.2016, pak tuto otázku hmotného práva posoudil v rozporu s tím, jak je vyřešena v ustálené rozhodovací praxi odvolacího soudu. Podle názoru žalobce vzhledem k důležitosti práva na informace nelze dovodit nižší význam předmětu posuzovaného řízení a krátit z tohoto důvodu odškodnění za nepřiměřenou délku řízení. Odvolací soud zaujal nesprávný právní názor, jestliže nesouhlasil s tvrzením žalobce o vyšším významu řízení. V posuzovaném řízení nedošlo pouze k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale též k porušení práva na poskytnutí informací. Žalobce v průběhu řízení podrobně vysvětlil, že v důsledku opoždění při poskytování informací se význam těchto informací znehodnocoval a že veškeré spory o jejich poskytnutí mají pouze akademickou (historickou) hodnotu, nikoliv praktický přínos. Skutečnost, že bylo porušeno základní právo na informace v jeho časové dimenzi, ostatně odvolací soud vyjádřil, pakliže potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud jím byla žalované uložena povinnost k omluvě. Na danou situaci dopadají závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30.1.2013, sp. zn. 30 Cdo 4091/2011, uveřejněného pod č. 49/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, podle kterého jiné okolnosti, zdůrazňující intenzitu poškozeným utrpěné újmy, mohou spočívat i v tom, že je nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, porušeno nejen právo na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale i jiné základní právo. V této věci bylo porušeno žalobcovo právo na informace. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 6.3.2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09, plyne, že by zadostiučinění za nemajetkovou újmu mělo plnit také preventivně-sankční funkci. Klíčovou otázku, která měla být zkoumána, je míra zavinění, tedy subjektivní stránka jednání (opomenutí) na straně škůdce. Závěr

odvolacího soudu, podle něž nebylo prokázáno, že by byl postup správních orgánů vůči žalobci šikanózním, je v extrémním rozporu s provedenými důkazy, z nichž vyplývá, že se jednalo o postup velmi sofistikovaný a zlovolný, proti kterému se žalobce musel opakovaně bránit žalobami u správního soudu. Nesprávné proto dle žalobce bylo i posouzení kritéria složitosti řízení a krácení základní částky o 20 % z důvodu, že řízení probíhalo na dvou stupních. Opravné prostředky podávané žalobcem byly důvodné a směřovaly k odstranění obstrukcí správních orgánů. Krácení základní částky odškodnění ve prospěch žalované je proto v rozporu se zásadou vyjádřenou v § 6 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle níž nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého nebo protiprávního činu, resp. z porušení vlastní povinnosti, jakožto i v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, konkrétně s rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 4.11.2010, sp. zn. 30 Cdo 2301/2009, a ze dne 5.10.2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009. Z těch plyne, že pokud v důsledku důvodných opravných prostředků došlo k prodloužení celkové délky řízení, které by proběhlo v mnohem kratší době, pokud by orgán veřejné moci postupoval procesně správně, je třeba tento nesprávný postup zhodnotit v rámci kritéria podle § 31a odst. 3 písm. d) OdpŠk. Pokud odvolací soud krátil základní částku odškodnění o 20%, učinil tak nedůvodně, neboť šlo zcela zjevně o důsledek vadného (šikanózního) postupu orgánu veřejné moci, nikoliv o důsledek složitosti řízení. Přiznané zadostiučinění nebylo přiměřené a spravedlivé a neodpovídalo kritériím, která Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích zdůraznil. Žalobce též namítl, že některé závěry odvolacího soudu nemají podklad v obsahu spisu, a rozhodnutí odvolacího soudu tedy porušuje jeho základní právo na soudní a jinou právní ochranu. Skutečnost, že žalobcem požadované informace se týkaly jiného správního (přestupkového) řízení, kterého byl žalobce účastníkem, byla ze strany žalobce uvedena již v žalobě a poté i v podání ze dne 14.6.2016, tj. před nastoupením účinků koncentrace řízení.

7. Rozsudkem ze dne 18.12.2018 dovolací soud usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8.2.2017 a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30.9.2016 zrušil a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Dovolací soud uvedl, že jestliže bylo v dovolání poukázáno na rozhodovací praxi dovolacího soudu, podle níž se na řízení o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., nevztahuje čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, nelze tuto součást dovolání pominout, a to navzdory skutečnosti, že dovolatel zastává názor, že by se dané právní závěry v konkrétních okolnostech nyní projednávané věci uplatnit neměly. V dovolání zmíněná okolnost, že se požadovaná informace vztahovala k řízení před správním orgánem o přestupku, jehož byl žalobce návrhovatelem a účastníkem, vylučuje dle dovolacího soudu, že by řízení o žádosti o poskytnutí informace v konkrétním případě bylo možné pokládat za řízení o občanských právech nebo závazcích. Z výše uvedeného plyne dle závěru dovolacího soudu, že pokud soudy v dosavadním průběhu řízení posuzovaly žalobcův nárok jako nárok na odškodnění za celkovou délku řízení [ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk, přičemž při posuzování vycházely ze stanoviska Cpjn 206/2010, posoudily právní otázku odchylně od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Žalobcem uplatněný nárok na odškodnění nemajetkové újmy za nepřiměřenou délku (jediného) řízení nelze právně hodnotit jinak než jako sestávající z dílčích nároků majících již pro odlišnost odpovědnostního titulu samostatný skutkový základ. V řízení o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. mohly vzniknout různé nároky, které je nutné dle dovolacího soudu posuzovat samostatně. V prvním případě se může jednat o nároky na odškodnění nemajetkových újem, jejichž vznik lze spojit s porušením povinnosti učinit jednotlivé úkony v zákonem stanovené (nebo přiměřené) lhůtě ve správním řízení před správními orgány (ve smyslu § 13 odst. 1 věty druhé a třetí OdpŠk). Dále může jít dle závěru dovolacího soudu o nárok na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé porušením práva žalobce na přiměřenou délku soudního řízení (dle § 13 odst. 1 věty třetí OdpŠk). V dalším průběhu řízení nebude dle závěru dovolacího soudu možné na věc aplikovat ani vyvratitelnou domněnku vzniku újmy, a bude tedy na žalobci, aby vznik újmy prokazoval.

Zabývat se otázkami vztahujícími se zejména ke stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je dle dovolacího soudu předčasné, neboť ty spočívají na hypotetickém základě. Dovolací soud konečně uzavřel, že v rámci nového projednání věci bude na soudu prvního stupně, aby postupem podle § 43 odst. 1 o.s.ř. vyzval žalobce k odstranění výše naznačené vady žaloby a postaral se předně o to, aby žalobce uvedl, jakého zadostiučinění se domáhá z důvodu průtahů ve správním řízení, a pakliže nesprávný úřední postup žalobce shledává též v nepřiměřené délce soudního řízení, jaké zadostiučinění požaduje z tohoto důvodu.

8. V návaznosti na závěry dovolacího soudu soud I. stupně usnesením ze dne 23.1.2019 vyzval žalobce, aby odstranil vady žaloby, zejména aby uvedl, zda se domáhá výlučně nemajetkové újmy, jež mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem Městského soudu v Praze spočívajícím v nepřiměřené délce řízení o žádosti o poskytnutí informace vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] případně, zda se domáhá též nemajetkové újmy, jež mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení, aby uvedl, jaká konkrétní nemajetková újma žalobci v důsledku nesprávného úředního postupu Městského soudu v Praze spočívajícího v nepřiměřené délce řízení o žádosti o poskytnutí informace vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] vznikla, aby uvedl, v čem spatřuje příčinnou souvislost mezi nesprávným úředním postupem a vzniklou nemajetkovou újmou, resp. věcně a konkrétně rozvedl, proč se domnívá, že nebýt postupu orgánů státu, ke konkrétní nemajetkové újmě by nedošlo, aby uvedl, jakého zadostiučinění se žalobce domáhá z důvodu nepřiměřené délky řízení o žádosti o poskytnutí informace vedeného u Městského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] aby uvedl, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že jím požadované zadostiučinění je přiměřené a v případě, že se žalobce domáhá též nemajetkové újmy, jež mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení, konkrétní soudní řízení označil a uvedl, jakého zadostiučinění se žalobce domáhá z důvodu nepřiměřené délky konkrétního soudního řízení.
9. Žalobce doplnil žalobu podáním ze dne 20.2.2019, přičemž uvedl, že výzva soudu I. stupně se opírá o právní názor Nejvyššího soudu, vyjádřený v jeho zrušovacím rozsudku ze dne 18.12.2018, podle kterého právo na informace není právem občanské (civilní) povahy, proto na něj nedopadá čl. 6 odst. 1 Úmluvy ani závěry stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010, tj. nemajetková újma se nepresumuje, dokazuje se a neodškodňuje se nepřiměřená délka řízení, nýbrž pouze jednotlivé průtahy v něm (nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě), který je však dle žalobce zjevně nesprávný a odporuje jak judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, tak i Ústavního soudu. Žalobce přesto k věci doplnil, že podal dne 25.11.2010 u Městského soudu v Praze jednoduchou žádost o informace o obsahu celého spisu správy Městského soudu v Praze vedeného pod sp. zn. [REDAKCE] ve kterém se nachází dopis předsedy Městského soudu v Praze ze dne 1.9.2009, adresovaný Úřadu městské části Praha 2, ve kterém bývalý předseda tohoto soudu JUDr. Jan Sváček zasahoval do průběhu správního řízení vedeného proti obviněnému soudci JUDr. J. [REDAKCE] K. [REDAKCE] o přestupku proti občanskému soužití, jehož byl žalobce jako navrhovatel účastníkem, a udílel správnímu orgánu rady jak by měl rozhodnout, ačkoliv předseda soudu nebyl účastníkem řízení, a který zaslal dále na osobní elektronické adresy [REDAKCE], ačkoliv nešlo o oprávněné úřední osoby určené k projednávání této věci, ale služební představené jiné oprávněné úřední osoby. Žádost žalobce o informace, vyřizovaná pod sp. zn. [REDAKCE] nebyla vyřízena v zákonem stanovené lhůtě 15 dnů, a ačkoliv ze žádosti jasně vyplývá, o jaké informace a v jaké formě žalobce žádal, poskytnutí požadovaných informací Městský soud v Praze žalobci po dobu delší nežli 4 roky za pomoci obstrukcí účelově oddaloval. Správní řízení započalo podáním žádosti o informace dne 25.11.2010, kterou lze dle žalobce považovat za vyřízenou teprve dnem 5.1.2015, kdy byly žalobci požadované informace poskytnuty. I poté však správní řízení neskončilo z důvodu probíhajících a dobíhajících soudních řízení u správních soudů i po datu 5.1.2015, aktuálně již jenom věc u

Krajského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] nacházející se ve fázi řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu. Tato soudní řízení probíhala souběžně se správním řízením, navíc tvořila ve smyslu stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cjpn 206/2010 (R 58/2011) celek. Žalobce se domáhá zadostiučinění za nepřiměřenou délku celého správního řízení jako celku, včetně úseků řízení, kdy řízení probíhalo u správních soudů, neboť ta měla charakter řízení o opravných prostředcích a proti nečinnosti. V dané věci žalobce uplatnil základní právo na informace, aby získal podrobnější informace a mohl si tak učinit představu o konkrétním případě zneužití pravomoci úřední osoby bývalým předsedou Městského soudu v Praze JUDr. Janem Sváčkem. Žalobce tedy nepodal bezvýznamnou žádost o informace, kolik se například spotřebovalo u Městského soudu v Praze tužek, kolik papíru, ani jinou podobnou marginální žádost, která by mohla být považována za šikanózní. Nesprávným úředním postupem – nerespektováním zákonné lhůty 15 dnů pro poskytnutí informací a nepřiměřenou délkou řízení o této žádosti o informace vedeného u Městského soudu v Praze pod sp. zn. [REDAKCE] nečinností správních orgánů v tomto řízení a účelovým oddalováním poskytnutí informací vznikla žalobci nemajetková újma pocíťovaná jako frustrace a deziluze z nevymahatelnosti základního práva občana na informace, ze zneužití práva ze strany orgánů veřejné moci vůči žalobci, pocíťovaná jako ztráta důvěry v právní stát, který má reálně plnit zákonné povinnosti vůči občanům a nebránit občanům v jejich právech, a také jako ztráta ve fungování justice a ve spravedlivé rozhodování justice, neboť informace byl žalobci povinen, ale odmítal je žalobci poskytnout Městský soud v Praze, tedy subjekt který by měl být znalý práva a svých zákonných povinností. Žalobce upozornil soud, že právo na informace je právem občanské povahy, dopadá na ně článek 6 odst. 1 Úmluvy, a tudíž zde podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva, stanoviska Nejvyššího soudu sp. zn. Cjpn 206/2010 (R 58/2011) a judikatury Ústavního soudu vzniká nemajetková újma v důsledku porušení práva poškozeného na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy, a to tím, že poškozený byl po nepřiměřenou dobu v nejistotě ohledně výsledku řízení, vznik této nemajetkové újmy se předpokládá a žádné důkazy o tom se zásadně nevyžadují, a proto není možné, aby žalobce vznik nemajetkové újmy prokazoval. Žalobce se domáhá přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu za celé řízení jako jeden celek, a to ve formě písemné omluvy a zaplacení částky 100 000,- Kč s příslušenstvím, eventuálně konstatování porušení práva. Protože rozsudkem Nejvyššího soudu č.j. 30 Cdo 3812/2017–320 ze dne 18.12.2018 byla zrušena obě rozhodnutí Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 2 v celém rozsahu a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, je nutné o těchto všech nárocích rozhodnout znovu. Po skutkové a právní stránce jde o podobnou věc, jaká již byla pravomocně rozhodnuta Obvodním soudem pro Prahu 1 pod sp. zn. 17 C 84/2017, kde soudy žadateli přiznaly za nepřiměřenou délku a průtahy v řízení při vyřizování jeho žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Kanceláři prezidenta republiky (o platech zaměstnanců Kanceláře prezidenta republiky), které měl právo obdržet do 15 dnů, kdy nepřiměřená délka řízení činila „jen“ 18 měsíců a 27 dnů, peněžitou náhradu nemajetkové újmy 47 250,- Kč s příslušenstvím. Soudy obou stupňů v rozsudcích aplikovaly stanovisko Nejvyššího soudu sp. zn. Cjpn 206/2010 (R 58/2011) analogicky a vycházely z nepřiměřené délky řízení, přesahující zákonem stanovenou lhůtu 15 dnů pro poskytnutí informací, tedy z doby, po kterou bylo poskytnutí informací poškozenému neoprávněně a obstrukčním způsobem odepíráno. Jestliže za nepřiměřenou délku řízení 18 měsíců a 27 dnů soudy přiznaly žadateli peněžité zadostiučinění ve výši 47 250,- Kč s příslušenstvím, pak je částka 100 000,- Kč s příslušenstvím požadovaná žalobcem za nepřiměřenou délku řízení v trvání cca 4 roků a 1 měsíce částkou srovnatelnou a tedy i částkou přiměřenou, neboť pokračující soudní řízení i po datu 5.1.2015, kdy byly požadované informace žalobci s průtahy poskytnuty, již na samotné poskytnutí informací vliv neměla. Žalobce dále upřesnil, že řízení probíhající u správních soudů měla charakter řízení o opravných prostředcích, resp. o prostředcích na ochranu proti nečinnosti správních orgánů, tj. probíhala souběžně se správním řízením. Samostatné odškodnění za tato soudní řízení proto žalobce nepožaduje,

neboť by šlo o duplicitní odškodnění. Navíc tato soudní řízení převážně nebyla sama o sobě nepřiměřeně dlouhá. Žalobce zvolil postup doporučený Ústavním soudem, tj. podal žalobu na náhradu nemajetkové újmy za celou dobu řízení, počínající podáním žádosti správnímu orgánu až po jeho soudní přezkum, resp. do okamžiku, kdy bylo řízení skončeno, tedy do poskytnutí požadovaných informací. Žalobce zároveň doplnil popis toho, jaká konkrétní nemajetková újma vznikla žalobci v důsledku nesprávného úředního postupu správních orgánů. Požadované informace pro žalobce byly důležité a měly pro něj význam v době, kdy o ně žalobce požádal. I když žalobce zajímaly i nadále, plynutím času se žalobce pochopitelně věnoval dalším věcem, dalším činnostem a také dalším případům, které řešil, takže i když nakonec až po letech se svojí žádostí úspěšně, nebyly již pro žalobce poskytnuté informace prvořadě ani aktuální. Přístup Městského soudu v Praze a Ministerstva spravedlnosti žalobce pocíťoval doslova jako ponižující, neboť namísto zákonného postupu se musel doprošovat a opakovaně se soudit se o poskytnutí informací a musel čelit neuvěřitelné aroganci a šikanóznímu úřednímu postupu, kdy konkrétní úřední osoby zcela záměrně nerespektovaly zákon č. 106/1999 Sb., jako kdyby snad tento zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec neexistoval. Důsledkem byla žalobcem pocíťovaná deziluze, nevymahatelnost práva, frustrace a ztráta důvěry v činnost veřejných institucí – Městského soudu v Praze a Ministerstva spravedlnosti, které dávají okázale najevo, že tu nejsou pro občany, že je občané nezajímají a že jejich zákonem zaručenými právy pohrdají. Žalobce dále uvedl, že jakákoliv jiná osoba nacházející se ve srovnatelné situaci na místě žalobce by se cítila poškozena a pocíťovala by morální újmu obdobně, jako ji pocíťoval žalobce. To lze dovodit i z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, č.j. 17 C 84/2017–34, ze dne 13.10.2017 a rozsudku Městského soudu v Praze, č.j. 29 Co 60/2018–64, ze dne 26.4.2018, na které žalobce poukázal. Žalobce rovněž soudu sdělil, že žalovaná na základě pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2, č.j. 43 C 14/2016–217, ze dne 30.9.2016, potvrzeného usnesením Městského soudu v Praze, č.j. 69 Co 7/2017–267, ze dne 8.2.2017, plnila žalobci částku 32 375,- Kč s příslušným zákonným úrokem prodlení a zaslala žalobci jím požadovanou písemnou omluvu. Avšak rozsudkem Nejvyššího soudu, č.j. 30 Cdo 3812/2017–320, ze dne 18.12.2018 byla následně obě pravomocná rozhodnutí soudů obou stupňů zrušena a věc byla vrácena Obvodnímu soudu pro Prahu 2 k dalšímu řízení. Žalobce se tak nachází v procesní situaci, kdy mu sice bylo žalovanou po podání žaloby částečně plněno, nikoliv však dobrovolně, ale na základě pravomocných soudních rozhodnutí, která však byla posléze po právní moci zrušena. Pokud by žalobce v rozsahu částečného plnění žalované vzal žalobu částečně zpět, vystavil by se tak nebezpečí, že žalovaná bude po žalobci požadovat poskytnuté částečné plnění zpět z důvodu bezdůvodného obohacení, neboť plnila žalobci na základě právního důvodu, který dodatečně odpadl. Pokud žalobce v rozsahu částečného plnění žalované nevezme žalobu zpět, vystavuje se naopak nebezpečí, že v rozsahu částečného plnění žalované může být žaloba zamítnuta s procesními důsledky pro žalobce, pokud jde o náhradu nákladů řízení. Žalobce v situaci, kdy existuje roztržštěná a nejednotná judikatura, včetně rozhodnutí Nejvyššího soudu k těmto otázkám, navrhl, aby soud zohlednil plnění žalované při vydání rozhodnutí o věci samé a o nákladech řízení, avšak částečné zpětvzetí žaloby neučinil, neboť by došlo k zastavení řízení a žalobce by poté mohl čelit žalobě o vydání bezdůvodného obohacení.

10. Nálezací soud na jednání konaném dne 17.6.2019 doplnil dokazování o účastnický výslech žalobce, který žalobce navrhl i přes svůj právní názor, že vznik nemajetkové újmy žalobce se v projednávaném případě presumuje. V rámci své účastnické výpovědi žalobce uvedl, že na počátku byla v listopadu 2010 žádost žalobce o kopii správního spisu, kdy se tento správní spis týkal žalobce. Žalobce měl k dispozici dopis JUDr. Sváčka, ze kterého vyplývalo, že nepřipustně ovlivňoval správní řízení u Úřadu městské části Praha 2 ve věci soudce JUDr. K. Současně udílel Úřadu městské části Praha 2 rady, jak v přestupkovém řízení postupovat. Aby dodal svému dopisu váhu, tento zaslal v kopii jak

tak i [REDAKCE] Žalobce byl navrhovatelem tohoto řízení. Jednání JUDr. Sváčka vykazovalo dle žalobce znaky korupčního jednání, což žalobci potvrdil neformálně i Mgr. J. [REDAKCE] pracovník Úřadu městské části Praha 2, který žalobci současně řekl, že nepůjde proti předsedovi Městského soudu v Praze. V době, kdy žalobce žádal o kopii spisu, byl již 11 let platný zákon, dle kterého měla být žalobci kopie spisu poskytnuta do 15ti dnů. Žádost žalobce byla v zásadě jednoduchá, kterou by dle žalobce pochopilo i malé dítě. První odpověď, kterou obdržel, poukazovala na to, že žádost žalobce je nesrozumitelná a že tuto má upřesnit. Žalobce si na daný postup stěžoval u Ministerstva spravedlnosti. Toto však bylo nečinné, nicméně následně přikázalo Městskému soudu, aby žádost žalobce vyřídil, neboť žádost je srozumitelná. Městský soud v Praze následně podmínil vyhovění žádosti požadavkem na přemrštěnou úhradu hotových výdajů, kdy si žalobce proti tomuto rozhodnutí podal stížnost. Ministerstvo spravedlnosti následně na stížnost žalobce nereagovalo. Proto podal žalobce žádost o odstranění nečinnosti ve smyslu ustanovení § 80 správního řádu. Na žádost žalobce opět nikdo nereagoval. Proto byl žalobce nucen podat žalobu proti nečinnosti ke správnímu soudu a tento nařídil Městskému soudu žádost žalobce vyříditi. Nicméně Městský soud v Praze žádost odložil z důvodu nezaplacení úhrady. Lhůta pro zaplacení úhrady dle žalobce neběžela, protože stále nebylo rozhodnuto o stížnosti proti výši úhrady. Na to následovala další správní žaloba, v rámci které bylo rozhodnutí Městského soudu v Praze o odložení zrušeno a tahanice pokračovaly dále. Bylo to pro žalobce nesmírně ponižující. V podstatě se cítil jako lidský odpad. Státní orgány postupovaly tak, aby celou záležitost co nejvíce oddálily, resp. aby co nejvíce oddálily poskytnutí informace, tzn. kopie spisu. Městský soud v Praze sice ve věci formálně konal, nicméně jeho úkony byly nezákonné, s cílem co nejvíce oddálit vyřízení stížnosti, pokud možno do nekonečna. Ve věci se rovněž angažovali JUDr. Sváček a místopředsedkyně V. H. [REDAKCE] tím, že tito vydávali nicotná rozhodnutí, kdy v rozhodnutích bylo poučení o přípustnosti odvolání, nicméně odvolání proti těmto rozhodnutím byla následně shledávána Ministerstvem spravedlnosti jako nepřipustná. Dělal to na žalobce dojem, že si z něj dělají bláznů. Dle žalobce se jednalo o korupci v přímém přenosu, a to za účelem udělat ve věci co nejvíce zmatek. Poslední soudní řízení není dle žalobce skončeno dodnes. Kopii správního spisu obdržel žalobce poprvé poštou dne 5.1.2015, a to poté, kdy uhradil sníženou výši náhrady nákladů. I o snížení náhrady rozhodlo Ministerstvo spravedlnosti až po několika letech, přestože mělo na rozhodnutí lhůtu pouze 15 dnů. Dne 23.12.2016 žalobce znovu obdržel kopii spisu, který měl již o několik listů navíc. Podstatné, co žádal, obdržel žalobce již dne 5.1.2015. Kopii spisu tedy žalobce obdržel až 4 roky a 2 měsíce poté, kdy žádal o kopii spisu. Poslední soudní řízení je vedeno u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. [REDAKCE] kdy ve věci byla ze strany žalobce podána kasační stížnost. Žaloba byla shledána důvodnou, žalobci pouze nebyly přiznány náklady řízení. Aktuálně je věc řešena u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. [REDAKCE] kam byla podána kasační stížnost dne 19.10.2018. Do dne výsledku se žalobci nikdo neomluvil, ani z Městského soudu v Praze, ani z Ministerstva spravedlnosti. Ve správních žalobách byl žalobce častován invektivy, kdy vyjádření příslušných orgánů neobsahovala věcná stanoviska. Celou situaci vnímal tak, jako kdyby žalobce polili vodou z nádobí. Pripadal si jako otravný hmyz. K tomuto postupu dle žalobce nedošlo poprvé. K obdobnému přístupu docházelo zejména v letech 2007-2011, kdy státní orgány postupovaly tak, že se snažily co nejvíce znepríjemnit žadateli jeho postup a odradit žadatele od získání požadovaných informací. Ze strany státních orgánů je žalobce považován za otravu, což je podle názoru žalobce nebezpečný přístup. Pravidla by měla dle žalobce platit pro každého, nikoli pouze pro někoho. V této souvislosti podlehl deziluzi poměrně již dávno a tuto si předmětným postupem potvrdil. Stále zvažoval, jestli je ochoten podstoupit příslušné martyrium. Na základě své zkušenosti dnes velmi zvažuje, zda bude podávat nové žádosti o poskytnutí informací, jestli mu to stojí za ty potíže. V důsledku uvedeného postupu byl frustrován, došlo u něj ke ztrátě důvěry v právní stát. Informace, které požadoval, jej zajímaly v listopadu 2010, nicméně žalobce je obdržel až v roce 2015, resp. 2016, kdy pro něj již nebyly informace aktuální. Měly

historickou hodnotu. Přestupkové řízení skončilo v roce 2010, kdy předseda soudu v této věci dle žalobce zcela jednoznačně zneužil svoji pravomoc, ovlivňoval řízení. Předmětné obstrukční jednání státních orgánů se stává dle žalobce pomalu pravidlem, a to zejména u Městského soudu v Praze, u Ministerstva spravedlnosti, kdy mezi těmito orgány docházelo k tzv. ping pongu a dále ve věci rozhodovaly správní soudy, a to v desítkách obdobných případů. Žalobce se nedomnívá, že se z jeho strany jednalo o šikanózní žádost. Požadoval informaci ke konkrétní kauze, která se týkala jeho osoby. Pokud měl žalobce popsat vztah k JUDr. Sváčkovi, uvedl, že do předmětné doby byl k němu ve vztahu pouze jako účastník řízení, kdy si mohl stěžovat na nějaké postupy. Ze strany JUDr. Sváčka se žalobci dostalo vyhýbavých alibistických odpovědí. Situace se poté změnila s kauzou JUDr. K [REDAKCE], kdy JUDr. K [REDAKCE] vedl jednání, které se konalo dne 13.5.2009. U tohoto jednání JUDr. K [REDAKCE] žalobce výslovně ponižoval. Žalobce si následně stěžoval na jeho postup. Dle žalobce si stěžovaly i další osoby přítomné v jednací síni. Nicméně následně se jim dostalo odpovědi, že se jim to pravděpodobně zdálo, že se nic takového nestalo. JUDr. Sváček na žalobce podal následně dvě stížnosti na Českou advokátní komoru, která posléze shledala, že se jednalo o nedůvodná osočení. Žalobce byl pak následně návrhovatelem přestupkového řízení vedeného vůči JUDr. K [REDAKCE] které bylo řešeno Úřadem městské části Praha 2. V tomto přestupkovém řízení JUDr. Sváček dle žalobce odmítl předložit listiny, které byly vyžádány Úřadem městské části Praha 2, a současně svým dopisem nařizoval, jak má přestupkový orgán postupovat dále, ačkoli mu to nepříslušelo. Pracovník Úřadu městské části Praha 2 pan J [REDAKCE] předvolával členy senátu, kteří rozhodovali společně s JUDr. K [REDAKCE] jako svědky s tím, že Úřad městské části Praha 2 obdržel odpověď, že tito ve věci svědčit nepůjdou. Dotyčné osoby v podstatě dle žalobce vystupovaly jako polobozi. Žalobce ve věci dodal, že jej rozhodně nebaví se soudit. Kdyby se mu JUDr. Sváček omluvil, tuto omluvu by přijal a dále by se již nesoudil. Nicméně JUDr. Sváček si najal advokáta, který žalobce napadá a neargumentuje věcně. Informace, kterou žalobce požadoval, tím, že požadoval kopii spisu, je spojena s žalobou na ochranu osobnosti. Žalobce sice znal obsah dopisu JUDr. Sváčka, ale potřeboval vědět, zda ve spise není ještě jiná korespondence. Vzhledem k tomu, že dle judikatury se od roku 2008 promlčuje právo na ochranu osobnosti, byl žalobce nucen tuto žalobu proti JUDr. Sváčkovi podat, a to již v roce 2013, i když kopii spisu ještě neměl k dispozici. Kopii předmětného spisu používá žalobce v daném řízení jako důkaz. K přestupkovému řízení žalobce doplnil, že toto bylo nakonec zastaveno, a to přesto, že svědci potvrdili závadné jednání. Nicméně Úřad městské části Praha 2 dovodil, že se jedná o kárné provinění soudce a nikoli o přestupek proti občanskému soužití. Omluva za vznik nemajetkové újmy byla žalobci ze strany žalované poskytnuta, a to na základě pravomocného rozsudku zdejšího soudu, nicméně tento byl posléze zrušen Nejvyšším soudem. Rovněž tak žalobce potvrdil, že jeho právnímu zástupci byly uhrazeny náklady řízení. Rovněž tak byla žalobci uhrazena přisouzena částka. Závěrem žalobce uvedl, že je mu z té celé situace smutno. Předmětná událost se odehrála před 10ti lety. Předseda soudu nechtěl dle žalobce věc řešit, jak byl povinen ji řešit. Pokud by ji řešil řádně, nic by se nestalo. K omluvě ze strany žalované došlo až na základě pravomocného rozsudku zdejšího soudu.

11. Na základě provedeného dokazování zjistil soud následující skutkový stav. Dne 25.11.2010 požádal žalobce Městský soud v Praze (dále jen „Městský soud“) o poskytnutí informace dle informačního zákona, a to konkrétně o sdělení obsahu celého spisu správy Městského soudu sp. zn. Spr 2443/2009, zejména o obsahu všech písemností předsedy Městského soudu (včetně všech jejích příloh) adresovaných Městské části Prahy 2, jimiž bylo komentováno probíhající přestupkové řízení proti obviněnému soudci JUDr. Janu K [REDAKCE]. V uvedených písemnostech bylo předsedou Městského soudu předestíráno, jak by měla Městská část Praha 2 ve věci postupovat a rozhodnout. Dále žalobce požádal o sdělení obsahu všech písemností, z nichž vyplývá, kterým úředním osobám a na jakou adresu elektronické pošty byly takovéto písemnosti předsedy Městského soudu adresované Městské části Praha 2 odesílány. Žalobce

žádal, aby byl seznámen s obsahem celého spisu, zejména pak s obsahem příkladmo vyjmenovaných písemností v žádosti a aby obdržel jejich kopie, které lze zaslat na jeho doručovací adresu. Žalobce byl dne 29.11.2010 Městským soudem vyzván k upřesnění žádosti ve lhůtě 30 dní tak, aby bylo patrné, jaké informace se žalobce domáhá, a zároveň žalobce poučil, že pokud nebude žádost ve stanovené lhůtě upřesněna, bude rozhodnuto o jejím odmítnutí. Žalobce se k uvedené výzvě vyjádřil podáním ze dne 16.12.2010 tak, že s tvrzením Městského soudu o nesrozumitelnosti jeho žádosti nesouhlasí, neboť obsah a smysl jeho žádosti je zřejmý. Přesto v podání uvedl, že žádá o poskytnutí informací o obsahu celého spisu správy Městského soudu sp. zn. [REDAKCE], a to ve formě kopie celého spisu, z níž bude zřejmá celistvost a úplnost spisu. V uvedeném podání žalobce zároveň vznesl námitku podjatosti předsedy Městského soudu a navrhl, aby byl vyloučen ze všech úkonů v řízení o jeho žádosti, při jejichž provádění by mohl ovlivnit výsledek řízení. Z uvedeného důvodu podal žalobce na postup při vyřizování uvedené žádosti stížnost a navrhl, aby nadřízený orgán věc převzal a poskytl informaci sám. Spis byl předložen nadřízenému orgánu k rozhodnutí o námitce podjatosti předsedy Městského soudu dne 27.12.2010 s tím, že Městský soud v předkládací zprávě uvedl, že podmínky pro žalobcem navrhovaný postup, tj. převzetí věci nadřízeným orgánem, nejsou dány. Rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti jako nadřízeného orgánu ze dne 30.3.2012 bylo Městskému soudu uloženo, aby do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídil žalobcovu žádost o informace ze dne 25.11.2010. Nadřízený orgán shledal, že stížnost žalobce na postup Městského soudu je důvodná s odůvodněním, že ačkoliv žalobce v doplnění žádosti svůj dotaz na poskytnutí informací zpřehlednil, přesto byla jeho žádost o informace dostatečně srozumitelná a bylo zřejmé, jaké informace požadoval. Zároveň v uvedeném rozhodnutí nadřízený orgán dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky podjatosti vznesené žalobcem proti předsedovi Městského soudu. Spis byl vrácen Městskému soudu dne 2.4.2012. K pokynu ze dne 6.4.2012 bylo žalobci zasláno oznámení, v němž Městský soud požadoval za poskytnutí požadované informace úhradu ve výši 599,- Kč, a to do 60 dnů. Uvedené oznámení bylo žalobci doručeno dne 19.4.2012. K pokynu ze dne 16.5.2012 byl učiněn dotaz na účtárnu, zda byla úhrada za poskytnutí informace uhrazena. Žalobce proti tomuto oznámení podal dne 21.5.2012 stížnost s odůvodněním, že s výší sdělení úhrady nesouhlasí a navrhl, aby nadřízený orgán výši úhrady snížil. Tuto stížnost žalobce doplnil dne 25.5.2012. Spis byl předložen nadřízenému orgánu dne 29.5.2012. Rozhodnutím Městského soudu ze dne 29.3.2013 bylo rozhodnuto o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informace, neboť žalobce výši úhrady za požadované informace neuhradil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17.4.2013 odvolání. Rozhodnutí o odložení žádosti žalobce bylo opraveno rozhodnutím ze dne 22.1.2014. Ke stížnosti žalobce rozhodl nadřízený orgán rozhodnutím ze dne 17.10.2014 o snížení výše úhrady za požadovanou informaci a zároveň pro nepřipustnost zamítl odvolání žalobce ze dne 17.4.2013. Městský soud rozhodnutím ze dne 18.12.2014 zrušil rozhodnutí Městského soudu ze dne 29.3.2013, jímž byla žádost žalobce odložena, a to ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22.1.2014. K pokynu ze dne 22.12.2014 byla prověřena platba úhrady za poskytnutí informace. Úhrada za poskytnutí informace byla uhrazena dne 24.11.2014. Kopie celého spisu Městského soudu sp. zn. [REDAKCE] byla zaslána žalobci dne 5.1.2015, přičemž žalobci byla doručena dne 8.1.2015. Žalobce podal dne 13.1.2015 odvolání proti rozhodnutí, jímž Městský soud zrušil rozhodnutí Městského soudu ze dne 29.3.2013, jímž byla žádost žalobce odložena, a to ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22.1.2014. Dne 23.12.2016 žalobce obdržel kopii spisu Městského soudu sp. zn. [REDAKCE]. Při svém účastnickém výslechu žalobce k věci uvedl, že postup při vyřizování žádosti žalobce o kopii správního spisu byl pro žalobce nesmírně ponižující. V podstatě se cítil jako lidský odpad. Státní orgány postupovaly tak, aby celou záležitost co nejvíce oddálily, resp. aby co nejvíce oddálily poskytnutí informace, tzn. kopie spisu. Kopii správního spisu obdržel žalobce poprvé dne 5.1.2015. Dne 23.12.2016 žalobce znovu obdržel kopii spisu, který měl již o několik listů navíc. Podstatné, co žádal, obdržel žalobce již dne 5.1.2015. Kopii spisu tedy žalobce obdržel až 4 roky a 2 měsíce poté, kdy o ní žádal. Celou situaci žalobce vnímal tak,

jako kdyby jej polili vodou z nádobí. Připadal si jako otravný hmyz. K tomuto postupu dle žalobce nedošlo poprvé. K obdobnému přístupu docházelo dle žalobce zejména v letech 2007-2011, kdy státní orgány postupovaly tak, že se snažily co nejvíce znepríjemnit žadateli jeho postup a odradit žadatele od získání požadovaných informací. Ze strany státních orgánů je žalobce považován za otravu, což je podle názoru žalobce nebezpečný přístup. Pravidla by měla dle žalobce platit pro každého, nikoli pouze pro někoho. V této souvislosti podlehl deziluzi poměrně již dávno a tuto si předmětným postupem potvrdil. Stále zvažoval, jestli je ochoten podstoupit příslušné martyrium. Na základě své zkušenosti dnes velmi zvažuje, zda bude podávat nové žádosti o poskytnutí informací, jestli mu to stojí za ty potíže. V důsledku uvedeného postupu byl frustrován, došlo u něj ke ztrátě důvěry v právní stát. Informace, které požadoval, jej zajímaly v listopadu 2010, nicméně žalobce je obdržel až v roce 2015, resp. 2016, kdy pro něj již nebyly informace aktuální. Měly historickou hodnotu. Žalobce požadoval informaci ke konkrétní kauze, která se týkala jeho osoby. U jednání vedeného dne 13.5.2009 JUDr. K. [REDAKCE] žalobce výslovně ponižoval. Žalobce si následně stěžoval na jeho postup. Dle žalobce si stěžovaly i další osoby přítomné v jednací síni. Nicméně následně se jim dostalo odpovědi, že se jim to pravděpodobně zdálo, že se nic takového nestalo. Žalobce byl následně návrhovatelem přestupkového řízení vedeného vůči JUDr. K. [REDAKCE] které bylo řešeno Úřadem městské části Praha 2. V tomto přestupkovém řízení JUDr. Sváček dle žalobce odmítl předložit listiny, které byly vyžádány Úřadem městské části Praha 2, a současně svým dopisem nařizoval, jak má přestupkový orgán postupovat dále, ačkoli mu to nepříslušelo. Pracovník Úřadu městské části Praha 2 pan J. [REDAKCE] předvolával členy senátu, kteří rozhodovali společně s JUDr. K. [REDAKCE] jako svědky s tím, že Úřad městské části Praha 2 obdržel odpověď, že tito ve věci svědčit nepůjdou. Dotyčné osoby v podstatě dle žalobce vystupovaly jako polobozi. Vzhledem k tomu, že dle judikatury se od roku 2008 promlčuje právo na ochranu osobnosti, byl žalobce nucen podat žalobu na ochranu osobnosti proti JUDr. Sváčkovi, a to již v roce 2013, i když kopii spisu ještě neměl k dispozici. Kopii předmětného spisu používá žalobce v daném řízení jako důkaz. Omluva za vznik nemajetkové újmy byla žalobci ze strany žalované poskytnuta, a to na základě pravomocného rozsudku zdejšího soudu, nicméně tento byl posléze zrušen Nejvyšším soudem. Žalobce dále potvrdil, že mu byla žalovanou uhrazena přisouzená částka a jeho právnímu zástupci byly uhrazeny náklady řízení.

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl rozsudkem ze dne 3.3.2011, č.j. [REDAKCE] o nároku žalobce na zaplacení 1 888,- Kč s přísl. s odůvodněním, že žalobce tuto částku vynaložil na podání stížnosti a o nároku na zaplacení částky 100 000,- Kč jako náhrady za nepřiměřenou délku řízení o jeho žádosti o poskytnutí informace, a to tak, že nároku na zaplacení částky 1 888,- Kč zcela vyhověl a nároku na zaplacení částky 100 000,- Kč vyhověl co do částky 51 250,- Kč. Městský soud rozsudkem ze dne 22.2.2012, č.j. [REDAKCE] změnil uvedený Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3.3.2011 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 7.6.2011 ve výroku o věci samé tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci dále ještě částku ve výši 31 000,- Kč.

Obvodní soud pro Prahu 5 rozsudkem ze dne 22.5.2013, č.j. [REDAKCE] rozhodl o nárocích žalobce tak, že konstatoval porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě v řízeních o poskytnutí informace zahájených u Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 dne 23.12.2003, dne 22.12.2003 a u Městského ředitelství Policie ČR Brno dne 14.11.2005. Nároky žalobce na poskytnutí zadostiučinění nemajetkové újmy soud I. stupně jako nedůvodné zamítl. Městský soud rozsudkem ze dne 11.6.2014, č.j. [REDAKCE] rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 22.5.2013, č.j. [REDAKCE] jako věcně správný potvrdil.

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl rozsudkem ze dne 15.12.2011, č.j. [REDAKCE] o nároku žalobce na zaplacení částky 50 000,- Kč jako náhrady za nepřiměřenou délku řízení o jeho žádosti o poskytnutí informace, tak, že tomuto nároku zcela vyhověl. Městský soud

rozsudkem ze dne 9.11.2012, č.j. [REDAKCE] rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 15.12.2011, č.j. [REDAKCE] jako věcně správný potvrdil.

Dne 30.6.2015 uplatnil žalobce u žalovaného nárok na poskytnutí omluvy a zadostiučinění ve výši 100 000,- Kč za nemajetkovou újmu vzniklou nesprávným úředním postupem Městského soudu při vyřizování jeho žádosti o poskytnutí informace. Ve stanovisku ze dne 22.3.2016 žalovaný konstatoval, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a žalobci se omluvil.

12. Podle ust. § 2 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) mají povinnost poskytovat informace povinné subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce a dle odst. 2 téhož ustanovení, jsou dále povinnými subjekty ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.
13. Podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona posoudí povinný subjekt žádost a nerozhodne-li podle § 15 (rozhodnutí o odmítnutí žádosti), poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.
14. Podle ust. § 13 odst. 1 OdpŠk odpovídá stát za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.
15. Podle ust. § 31a odst. 1 OdpŠk bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 téhož ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle ust. § 31a odst. 3 OdpŠk v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.
16. Délka řízení je ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidské práva nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře upřednostňuje celkový pohled na řízení, posuzuje řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005) a průtah, jenž se vyskytne jen v určité fázi řízení, toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Žirovnický proti České republice ze dne 9.7.2002). Naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne

21.6.2005).

- 17.S přihlédnutím ke shora uvedenému a v souladu se závaznými pokyny Nejvyššího soudu udělenými dovolacím soudem v rozsudku ze dne 18.12.2018, č.j. 30 Cdo 3812/2017-320 nalézací soud v dalším řízení primárně vyzval žalobce, aby odstranil vady žaloby, zejména, aby uvedl, zda se domáhá výlučně nemajetkové újmy, jež mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem Městského soudu spočívajícím v nepřiměřené délce řízení o žádosti o poskytnutí informace vedeného u Městského soudu pod sp.zn. [REDAKCE] případně, zda se domáhá též nemajetkové újmy, jež mu měla vzniknout nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce soudního řízení. Žalobce v návaznosti na výzvu soudu I. stupně soudu upřesnil, že se domáhá zadostiučinění za nepřiměřenou délku celého správního řízení jako celku, včetně úseků řízení, kdy řízení probíhalo u správních soudů, neboť ta měla charakter řízení o opravných prostředcích a proti nečinnosti, přičemž nesprávným úředním postupem – nerespektováním zákonné lhůty 15 dnů pro poskytnutí informací a nepřiměřenou délkou řízení o této žádosti o informace vedeného u Městského soudu pod sp. zn. [REDAKCE] nečinností správních orgánů v tomto řízení a účelovým oddalováním poskytnutí informací vznikla žalobci nemajetková újma pocíťovaná jako frustrace a deziluze z nevymahatelnosti základního práva občana na informace, ze zneužití práva ze strany orgánů veřejné moci vůči žalobci, pocíťovaná jako ztráta důvěry v právní stát, který má reálně plnit zákonné povinnosti vůči občanům a nebránit občanům v jejich právech, a také jako ztráta ve fungování justice a ve spravedlivé rozhodování justice, neboť informace byl žalobci povinen, ale odmítal je žalobci poskytnout Městský soud, tedy subjekt, který by měl být znalý práva a svých zákonných povinností. Samostatné odškodnění za soudní řízení vedená u správních soudů žalobce nepožaduje, neboť by šlo o duplicitní odškodnění. Navíc tato soudní řízení převážně nebyla dle žalobce sama o sobě nepřiměřeně dlouhá. Žalobce zvolil postup doporučený Ústavním soudem, tj. podal žalobu na náhradu nemajetkové újmy za celou dobu řízení, počínající podáním žádosti správnímu orgánu až po jeho soudní přezkum, resp. do okamžiku, kdy bylo řízení skončeno, tedy do poskytnutí požadovaných informací.
- 18.Na základě shora uvedeného nalézací soud opětovně posuzoval, zda žalobci vznikl nárok na přiměřené zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky řízení o žádosti o poskytnutí informace ze dne 25.11.2010. Mezi účastníky nebylo a není sporu o tom, že předmětné řízení bylo zahájeno dne 25.11.2010, a ačkoli podle § 14 odst. 3 písm. c) informačního zákona, bylo povinností žalobce o poskytnutí požadované informace vyhovět nejpozději do 15 dnů od přijetí této žádosti, tak v zákonné lhůtě toto řízení skončeno nebylo, tedy, že v řízení k nesprávnému úřednímu postupu došlo, neboť celková délka řízení nebyla přiměřená a v řízení docházelo k průtahům. Sám žalobce považuje věc za vyřízenou dnem 5.1.2015, neboť informace poskytnuté žalobci dne 23.12.2016 již na samotné poskytnutí informací dle žalobce vliv neměly. Přiměřené zadostiučinění tudíž žalobce požaduje za nepřiměřenou délku řízení v trvání 4 let a 1 měsíce. Obdobně jako účastníci řízení i nalézací soud považuje jednoznačně délku řízení o žádosti žalobce o poskytnutí informace za nepřiměřenou. Přestože žalobce opakovaně v řízení zdůrazňoval, že za dané situace se vznik nemajetkové újmy u žalobce presumuje a není jej tudíž třeba dokazovat, nalézací soud s ohledem na závazné pokyny dovolacího soudu uvedené v rozsudku ze dne 18.12.2018, č.j. 30 Cdo 3812/2017-320 a rovněž tak i s ohledem na rozhodovací praxi odvolacího soudu v obdobných věcech (srov. např. rozsudek č.j. 62 Co 347/2018- 407 ze dne 3.4.2019) v řízení přistoupil k posouzení, zda žalobci nemajetková újma nesprávným úředním postupem vznikla. Žalobce v této souvislosti tvrdil, že přístup Městského soudu a Ministerstva spravedlnosti pocíťoval doslova jako ponižující, neboť namísto zákonného postupu se musel doprošovat a opakovaně se soudit o poskytnutí informací a musel čelit neuvěřitelné aroganci a šikanóznímu úřednímu postupu, kdy konkrétní úřední osoby zcela záměrně nerespektovaly informační zákon, jako kdyby snad tento zákon vůbec neexistoval. Důsledkem byla žalobcem pocíťovaná deziluze, frustrace a ztráta důvěry v činnost veřejných institucí – Městského soudu a Ministerstva spravedlnosti,

kteře dávají okázale najevo, že tu nejsou pro občany, že je občané nezajímají a že jejich zákonem zaručenými právy pohrdají. Žalobce dále uvedl, že jakákoliv jiná osoba nacházející se ve srovnatelné situaci na místě žalobce by se cítila poškozena a pocíťovala by morální újmu obdobně, jako ji pocíťoval žalobce. V rámci své účastnické výpovědi žalobce uvedl, že postup při vyřizování žádosti žalobce o kopii správního spisu byl pro žalobce nesmírně ponižující. V podstatě se cítil jako lidský odpad. Celou situaci vnímal tak, jako kdyby jej polili vodou z nádobí. Připadal si jako otravný hmyz. K tomuto postupu dle žalobce nedošlo poprvé. K obdobnému přístupu docházelo dle žalobce zejména v letech 2007-2011, kdy státní orgány postupovaly tak, že se snažily co nejvíce znepríjemnit žadateli jeho postup a odradit žadatele od získání požadovaných informací. Ze strany státních orgánů je žalobce považován za otravu, což je podle názoru žalobce nebezpečný přístup. V této souvislosti podlehl deziluzi poměrně již dávno a tuto si předmětným postupem potvrdil. Stále zvažoval, jestli je ochoten podstoupit příslušné martyrium. Na základě své zkušenosti dnes velmi zvažuje, zda bude podávat nové žádosti o poskytnutí informací, jestli mu to stojí za ty potíže. V důsledku uvedeného postupu byl frustrován, došlo u něj ke ztrátě důvěry v právní stát. Informace, které požadoval, jej zajímaly v listopadu 2010, nicméně žalobce je obdržel až v roce 2015, resp. 2016, kdy pro něj již nebyly informace aktuální.

- 19.S přihlédnutím ke zjištěnému skutkovému stavu doplněnému o účastnický výsledek žalobce zdejší soud dospěl k závěru, že žalobci tvrzená nemajetková újma v důsledku nesprávného úředního postupu vznikla, a to v podobě frustrace, deziluze z nevymahatelnosti práva na informace a ztráty důvěry v právní stát. S ohledem na tento závěr soud I. stupně přistoupil k posouzení, zda jsou žalobcem požadované nároky na peněžní i morální zadostiučinění přiměřené. Dle ustálené judikatury je vyšší význam předmětu řízení presumován u řízení, jež mají pro jejich účastníky zvýšený význam, jako např. věci trestní, věci péče o nezletilé, pracovněprávní spory, věci osobního stavu aj. Nejde-li o vyjmenované případy domněnky vyššího významu předmětu pro poškozeného, je pro něj význam předmětu řízení standardní (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.9.2014, sp. zn. 30 Cdo 515/2014, usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.12.2014, sp. zn. 30 Cdo 2542/2014). Žalobce tvrdil, že řízení pro něj mělo význam, neboť podanou žádostí o informace realizoval své právo podílení se na kontrole činnosti orgánů veřejné moci. Současně uváděl, že v posuzovaném řízení nedošlo pouze k porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale též k porušení práva na poskytnutí informací. Žalobce v průběhu řízení podrobně vysvětlil, že v důsledku opoždění při poskytování informací se význam těchto informací znehodnocoval a že veškeré spory o jejich poskytnutí mají pouze historickou hodnotu, nikoliv praktický přínos. Zdejší soud nezpochybnuje, že posuzované řízení mohlo mít pro žalobce určitý význam, zvláště pokud požadoval informace o obsahu spisu, dle kterého mělo být zasahováno do řízení, které bylo vedeno Úřadem městské části Praha 2 na základě návrhu žalobce a ve kterém bylo posuzováno jednání JUDr. Jan K. [redacted] vůči žalobci. Uvedené skutečnosti nicméně dle názoru soudu I. stupně nezakládají zvýšený význam řízení, zvláště pokud žalobce požadované informace obdržel, i když s podstatným zpožděním. Pokud by byly požadované informace natolik pro žalobce významné a zásadní, potom by je žalobce zcela jistě využil i po jejich obdržení v době, kdy již bylo řízení u Úřadu městské části Praha 2 ukončeno. Žalobce však sám potvrdil, že se význam informací v čase znehodnocoval. S přihlédnutím k uvedenému, jakož i s přihlédnutím k množství obdobných řízení vedených žalobcem, což vyplývá ze žalobcem předložených a k důkazu soudem provedených rozsudků a je dále soudu známo z jeho úřední činnosti, kdy pouze u zdejšího soudu podal od roku 2008 nejméně 22 žalob a další řízení vede i u jiných soudů, je naopak třeba hodnotit dle názoru zdejšího soudu význam předmětu řízení pro žalobce jako nižší. Na tomto svém závěru nalézací soud setrvává i nadále. V tomto směru je zcela nepochybné, že význam předmětu řízení je standardní nebo vyšší u poškozeného, který vede jeden či dva spory, zatímco význam jednotlivého řízení je nižší u poškozeného, který vede desítky sporů, a to za situace, kdy se nejedná o řízení, které se zcela

zásadním způsobem liší od ostatních řízení. V daném případě soud uzavřel, že posuzované řízení se zásadním způsobem od ostatních řízení vedených žalobcem neliší, a proto shledal význam předmětu řízení pro žalobce jako nižší. Zdejší soud si je vědom skutečnosti, že rozhodujícím hlediskem pro posouzení významu posuzovaného řízení pro žalobce je vlastní předmět posuzovaného řízení. Současně má však za to, že v případě, že žalobce vede další řízení, ve kterých je předmět řízení obdobný, je nutné přihlížet při posouzení významu řízení i k této skutečnosti. Zdejší soud současně dodává, že zhodnocením významu řízení soudem jako nižšího není žalobce penalizován za uplatnění svých základních práv, zvláště za situace, kdy shledává jeho nárok co do základu oprávněným. Posouzení významu řízení je pouze jedním z více hledisek, ke kterým soud přihlíží při stanovení rozsahu požadovaného odškodnění. Nalézací soud současně nesdílí názor žalobce, že postup dotčených orgánů, tzn. Městského soudu a Ministerstva spravedlnosti, byl úmyslný, zlovolný a šikanózní, a to v situaci, kdy uvedené skutečnosti nebyly v řízení jednoznačně prokázány. V řízení bylo prokázáno, že došlo k nečinnosti u obou orgánů, v důsledku čehož došlo v řízení k průtahům a v důsledku čehož bylo řízení nepřiměřeně dlouhé, nicméně závěr žalobce o úmyslnosti jednání dotčených orgánů považuje soud za spekulativní a ničím nepodložený, např. prokázáním koordinace postupu Městského soudu a Ministerstva spravedlnosti. Jak konstatoval nalézací soud již v rozsudku ze dne 30.9.2016, správní orgány, tzn. Městský soud a Ministerstvo spravedlnosti se svojí nečinností na celkové délce řízení podílely významnou měrou. Nelze přehlédnout jednak období od 27.12.2010 (kdy byl spis předložen nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí o podané stížnosti a vznesené námitce podjatosti) do 30.3.2012 (kdy nadřízený správní orgán o stížnosti žalobce a o vznesené námitce podjatosti rozhodl), období od 29.5.2012 (kdy byl spis předložen nadřízenému správnímu orgánu k rozhodnutí o stížnosti žalobce proti oznámení o výši úhrady) do 29.3.2013 (kdy bylo rozhodnuto o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informace, neboť žalobce výši úhrady za požadované informace neuhradil), jakož i období od 17.4.2013 (kdy žalobce podal odvolání proti rozhodnutí Městského soudu o odložení žádosti žalobce) do 17.10.2014 (kdy nadřízený správní orgán rozhodl o snížení výše úhrady za požadovanou informaci a zároveň pro nepřípustnost zamítl odvolání žalobce ze dne 17.4.2013). Ve zbytku byl postup správních orgánů v zásadě plynulý a příslušné procesní úkony, adekvátní průběhu řízení, na sebe navazovaly v přiměřených lhůtách, jakkoliv nelze přehlédnout zdlouhavost v činnosti správních orgánů, které žalobci požadovanou informaci poskytly až po 4 letech a 1 měsíci od zahájení řízení. Žalovaná sporovala intenzitu žalobcem tvrzené újmy, nikoliv však její vznik.

20. Na základě všech shora uvedených skutečností nalézací soud opětovně uzavřel, že za dostatečnou formu kompenzace nelze považovat pouhé konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, neboť soud neshledal žádné okolnosti, pro něž by byla tato forma satisfakce dostatečná (zejm. zásadní podíl žalobce na délce řízení např. jeho obstrukčním chováním). Žalobce žalobou kumulativně uplatnil nárok na peněžní i morální zadostiučinění, přičemž vzhledem k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, soud znovu uzavřel, že nárok žalobce na poskytnutí zadostiučinění ve formě omluvy je důvodný, nicméně poskytnutí pouze morálního zadostiučinění není v dané věci dostačující.
21. Ke stanovení výše peněžitého odškodnění pak přistoupil soud analogicky v souladu se stanoviskem občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cpjn 206/2010 ze dne 13.4.2011. Základní částku stanovil soud s ohledem na délku řízení v rozsahu 4 let a 1 měsíce ve výši 15 000,- Kč. Za první 2 roky řízení přísluší žalobci polovina této částky - tedy celkem 15 000,- Kč. Základní částka tak při délce řízení 4 let a 1 měsíc činí celkem 46 250,- Kč.
22. Nalézací soud opětovně přistoupil ke korekci základní částky odškodnění, a to s ohledem na kritéria uvedená v ust. § 31a odst. 3 OdpŠk, přičemž dospěl ke zcela shodným závěrům, ke kterým dospěl již v rozsudku ze dne 30.9.2016. Soud I. stupně je tak přesvědčen, že základní

částku je nezbytné zvýšit o 20 % za postup správních orgánů ve věci a jednoduchost řízení a zároveň snížit o 50 % za význam řízení pro žalobce, jež shledal soud jako nízký. S ohledem na uvedené proto shledal soud opětovně přiměřeným finanční zadostiučinění ve výši 32 375,- Kč (částka 46 250,- Kč ponižená o 30 %).

23. Vzhledem k tomu, že žalovaná žalobci již poskytla žalobcem požadované plnění v rozsahu omluvy a částky 32 375,- Kč s příslušenstvím, společně s náhradou nákladů nalézacího a odvolacího řízení v celkové výši 30 770,- Kč, a to na základě pravomocného rozsudku zdejšího soudu ze dne 30.9.2016, č.j. 43 C 14/2016-217 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 8.2.2017, č.j. 69 co 7/2017-267, které byly posléze zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 18.12.2018, č.j. 30 Cdo 3812/2017-320, byl zdejší soud nucen při svém rozhodování k tomuto plnění přihlídnout. Jestliže žalovaná plnila žalobci na základě pravomocných rozhodnutí soudů, která byla posléze zrušena, mohla by se domáhat vydání bezdůvodného obohacení, neboť ve smyslu ust. § 2991 odst. 2 občanského zákoníku plnila z právního důvodu, který odpadl. S přihlídnutím k uvedenému je nalézací soud přesvědčen, že i přes plnění peněžitého zadostiučinění žalovanou, které je zcela totožné s plněním, které shledal soud přiměřeným i tímto rozsudkem, je na místě o přiznání předmětného zadostiučinění rozhodnout v tomto novém rozsudku. Na základě tohoto závěru soud I. stupně žalobci výrokem II. opět přiznal peněžité zadostiučinění ve výši 32 375,- Kč s příslušným úrokem z prodlení, zatímco ve zbývající části požadovaného peněžitého zadostiučinění žalobu výrokem III. zamítl. V uvedené souvislosti však považuje soud za nezbytné zopakovat a zdůraznit, že výrokem II. uložená povinnost k úhradě peněžitého zadostiučinění byla již žalovanou v plném rozsahu dle tvrzení žalobce splněna a po právní moci tohoto rozsudku nebude tudíž žalobce oprávněn se zaplacení předmětné částky vůči žalované domáhat. Oproti tomu je nezbytné odlišně hodnotit poskytnutí omluvy žalovanou, neboť ve vztahu k tomuto plnění již není fakticky možné se domáhat navrácení původního stavu. Pokud tedy byla požadovaná omluva žalovanou poskytnuta, soud v této části žalobu výrokem I. zamítl.

24. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Soud přiznal žalobci plnou náhradu nákladů řízení, neboť stanovení formy nebo výše přiměřeného zadostiučinění záviselo na úvaze soudu. Při stanovení výše nákladů právního zastoupení žalobce aplikoval soud ust. § 9 odst. 4 advokátního tarifu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2448/2014, ze dne 17.2.2015). Soud tak přiznal žalobci náklady právního zastoupení v celkové výši 57 596,- Kč, což představuje odměnu advokáta ve výši 43 400,- Kč (14x 3 100,- Kč) dle § 7 odst. 4 advokátního tarifu za 14 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, podání žaloby, vyjádření ve věci, 2x účast na jednání, odvolání, vyjádření k odvolání žalované, účast u jednání odvolacího soudu, dovolání, doplnění žaloby ze dne 20.2.2019, účast na jednání dne 8.4.2019, upřesnění žaloby ze dne 23.4.2019, vyjádření žalobce ze dne 28.4.2019, účast na jednání dne 19.6.2019), náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a § 11 odst. 1 advokátního tarifu ve výši 14x 300,- Kč a náhradu za 21% DPH podle § 137 odst. 3 o.s.ř. Dále soud žalobci přiznal náhradu ušlého výdělku za dobu účasti při jednání soudu dne 17.6.2019 a na cestě k jednání a zpět v rozsahu 4 hodin ve výši 972,- Kč. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 58 568,- Kč. Nalézací soud i ve vztahu k náhradě nákladů řízení zdůrazňuje, že výrokem IV. uložená povinnost k náhradě nákladů řízení byla již žalovanou v rozsahu částky 30 770,- Kč dle tvrzení žalobce splněna a po právní moci tohoto rozsudku bude tudíž žalobce oprávněn se domáhat vůči žalované toliko zaplacení částky 27 798,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Praha 17. června 2019

JUDr. Luděk Pilný v.r.
soudce